

pau planas i puigbert (Girona, 1974). Recórrer al mètode socràtic en una autobiografia pot ser útil –si bé també desesperat– en els casos singulars com el meu. En una situació de dubte seriós sobre el material amb el qual he de farcir un currículum desproveït de res de destacable, el mètode permet una presentació del tipus «No tinc publicat cap més llibre a part de *La Nau*, a l'editorial Amsterdam; no he guanyat ni tan sols un premi Coca-Cola, a part del Just M. Casero 2007; no sóc filòleg, ni professor, ni periodista, ni exerceixo cap altra mena d'ocupació de la qual em senti orgullós». Fins i tot, el mètode serveix per eliminar possible biografia futura: no tinc clara la meua deriva en el complicat i salvatge panorama literari català, ni sé quant de temps durarà aquesta dèria d'escriure, fins ara portada de manera clandestina. Eliminant totes aquestes hipòtesis, ja veieu que queda un perfil d'*escriptor jove* ben escarransit. Però ningú pot negar que el mètode és eficaç a l'hora de superar el tràngol de la presentació: permet disfressar de falsa modèstia el que realment és, purament i simple, un currículum radicalment eixut.

Bora-Bora

De: joan@peixpapallona.com

A: miquel@blanquejada.com;

eulalia@immolada.com; esteve@queixalada.com

Assumpte: canvi de vida

Hola, gentussa.

Us envio aquest missatge per riure'm una mica de vosaltres. No ho havia fet mai, i ja tocava. Francament, Miquel, el teu despotisme se m'estava fent indigerible, més encara si hi sumem les habituals irrupcions dels moviments estirats de l'Eulàlia i la mirada de lluç prepotent de l'Esteve.

Per què em permeto aquest to? Mireu, m'ha passat una cosa gràcies a la qual ja res tornarà a ser com era. Diguéssim que s'han esfumat els motius que m'obligaven a empassar-me el vostre menyspreu per manca d'una alternativa laboral clara. Des de Bora-Bora, davant el portàtil que acabo d'estrenar, us ben asseguro que les vostres males vibracions han quedat definitivament enfonsades en les profunditats de l'oceà pur.

Sí, ho heu llegit bé: Bora-Bora. Un grup d'illes al sud del Pacífic. Esteve, para atenció, perquè això t'agradarà: Resort Lagoon & Spa. Què et sembla?

Fa tot just un parell de dies que hi he arribat. Estic instal·lat en un d'aquells bungalows amb sostre de palla que suren sobre aigües transparents i bancs de sorra blanca. Tot allò que heu vist en els reportatges és real. Però millor, molt millor: la remor de les palmeres a primera hora del matí és indescriptible. I els peixos papallona. I el silenci màgic dels vespres, que s'allarga, aliè al pas del temps, entre les onades invisibles i els brindis remots dels turistes que prenen la fresca a la terrassa del restaurant. Nord-americans i japonesos, sobretot. Gent molt correcta i oberta.

Fa ràbia, que algú us descrigui el paradís amb pèls i senyals? O potser us fa ràbia que sigui jo, el qui ho faci? A aquestes alçades del missatge ja us deu estar preguntant com carai s'ho ha fet, el ruc d'en Joan, incapaç de piular, de mostrar el més mínim índex de caràcter, per gaudir d'un luxe d'aquesta magnitud. Doncs he estat viu. He sabut ensumar el moment i jugar quan calia. La pela llarga no es fa en un despatx de cartró pedra, Miquel, ajudant a muntar societats fantasmes per evadir impostos. Ni tampoc col·locant els estalvis de clients de bona fe en fons d'inversió de mal pronòstic, Esteve. I, no cal dir-ho, Eulàlia, el camí tampoc és el de

l'especulació barroera. Per cert: com portes la revenda del pis? Quant hi has perdut, ja? Va, en la intimitat, entre tu i jo, accepta-ho: els teus quaranta metres quadrats amb parets de cartró no tornaran a valer dos-cents setanta mil euros ni passades deu glaciacions.

Jo no arrisco, prou que ho sabeu. M'he limitat a esperar que l'ocell es posés a tir. I ha estat una jugada ràpida. Qüestió de dies. Quin dia som avui? Dimarts? Doncs, mireu, en fa exactament deu que va començar l'operació. Va ser de bon matí, Miquel, mentre esborrava el cúmul de correu brossa de la gestoria. No saps com t'agraeixo que m'encolomessis la rutina de revisar els missatges. Entre el fotimer d'anuncis de Viagra, vaig descobrir el que mai m'hauria imaginat que podria trobar. Una proposta de negoci sucós. Una cosa seriosa. I m'ho vaig guardar per a mi. Per un sol cop a la vida, vaig arraconar la professionalitat i la fidelitat, i vaig tirar pel dret.

Us ho concreto, perquè us en feu una idea: era un missatge escrit en castellà pèssim d'una noia de Costa d'Ivori, una tal Kouman. Explicava una història desgraciada sobre la mort del seu pare, comerciant de cacau. El paio havia fet una fortuna. Però, en fi, resulta que va contreure una malaltia en tornar d'un viatge. Abans de dinyar-la, li va fer saber que tenia dipositats en una caixa forta més de set milions de dòlars americans. Ara direu: «Dòlars americans! Però si aviat només serviran per a paper higiènic!». D'acord, però estem parlant de set milions. En fi, segueixo: en el missatge, la noia es mostrava preocupada i despistada. Demanava ajuda per transferir el

fons a un altre país, perquè els diners allà no estaven segurs i ella no tenia visat per sortir. Ho vaig acceptar de seguida: m'oferia el vint per cent del dipòsit només per deixar-li utilitzar el meu compte corrent. Aquesta pobra gent viu en una altra època, s'ofeguen en un vas d'aigua. Vaig tenir un moment de vacil·lació moral, no us penseu. Estava bé aprofitar-se de la ignorància d'aquella negreta? Vaig pensar que, en tot cas, més valia que els diners fossin a la meua butxaca que no pas que acabessin en mans d'una d'aquelles faccions rebels que cada dos per tres es revolten i organitzen matances.

La noia, afortunadament, de seguida va confiar en mi: en el següent missatge em va adjuntar dades bancàries i documents escanejats, i em va demanar que li fes un avançament per poder pagar els permisos del ministeri. Uns dos-cents euros. Déu n'hi do. Corrupteles dels africans, ja se sap. Però no hi vaig posar cap objecció i vaig pagar sense regatejar, trinco-trinco.

I ja està, aquí s'acaba la història. En el següent i últim missatge, que he rebut fa quatre dies, m'ha donat les gràcies i m'ha assegurat que en qüestió de dies ho tindrà tot enllestit. De fet, ara ja hauria d'haver rebut l'ingrés. Espero que no s'endarrereixi més temps, perquè els estalvis no donen per gaire, i aquest viatge no és baratet. Us deixo, que tinc feina a meditar com invertir la fortuna. Estic molt bé sense veure-us. M'acomio de vosaltres amb l'estranya impressió que no ens retrobarem mai més.

Joan